

Друзі, час трохи підчистити полиці — ми оголошуємо розпродаж усіх наших безшумних електронних «Убіків». Так, ми віддаємо їх майже за безцінь. І пам'ятайте: кожен «Убік» на нашому складі використовувався лише згідно з інструкцією.

О третій тридцять ранку 5 червня 1992 року головний телепат Сонячної системи зник із карти в нью-йоркській штаб-квартирі «Ранситер і компаньйони». Це викликало шквал відеодзвінків. За останні два місяці організація Ранситера втратила слід надто багатьох псі Голліса, тож це останнє зникнення не можна було ігнорувати.

— Містере Ранситер? Пробачте, що турбую, — технік, відповідальний за роботу нічної зміни у відділі стеження, нервово прокашлявся, коли масивна, неохайна голова Глена Ранситера підпливла до екрана відеофона. — Ми отримали цю звістку від одного з наших інерціалів. Хвилинку, зараз погляну. — Він попорпався у безладній купі касет магнітофона, який записував вхідні повідомлення. — Нам про це доповіла міс Дорн. Як ви, можливо, пригадуєте, вона стежила за ним до Грін Рівера, штат Юта, де...

Ранситер сонно пробурмотів:

— Хто? Не можу ж я весь час пам'ятати, хто за яким телепатом чи ясновидцем стежить.

Він пригладив рукою своє сиве, скуйовджене, схоже на дріт волосся:

— Пропустить решту подробиць і скажіть, хто з псі Голліса зник цього разу?

— С. Доул Меліпоун, — відповів технік.

— Що? Меліпоун зник? Ви жартуєте?

— Ні, цілком серйозно, — запевнив технік. — Еді Дорн і двоє інших інерціалів стежили за ним до мотелю «Узи різноманітного еротичного досвіду» — це така підземна шістдесятикімнатна споруда для бізнесменів і їхніх шльондр, які хочуть усамітнитись. Еді та її колеги не думали, що Меліпоун був активним, але про всяк випадок ми відправили туди одного з наших телепатів, містера Джі Джі Ешвуда, щоб прочитати його думки. Ешвуд виявив, що той захищений шифрувальним екраном, тож він нічого не зміг зробити, тому повернувся у Топіку, штат Канзас, де наразі вишукує нові таланти.

Ранситер, уже трохи прокинувшись, підпалив цигарку. Він сидів похмурий, обіпершись підборіддям на руку; дим повільно повз екраном з його боку двоканальної системи відеозв'язку.

— А ви впевнені, що то був Меліпоун? Схоже, ніхто не знає, який він на вигляд. Ймовірно, Меліпоун щомісяця використовує нову фізіономічну матрицю. Що там у нього з полем?

— Ми попросили Джо Чипа виміряти магнітуду й мінітуду поля в мотелі. Чип стверджує, що зареєстрував максимум 68,2 одиниці телепатичної аури. З усіх відомих телепатів на це здатен лише Меліпоун. Тож саме

там ми й позначили його прапорцем на карті. А тепер він, тобто прапорець, зник, — закінчив технік.

— А на підлозі ви дивилися? Чи за картою?

— Зник електронний прапорець. Людини, яку він позначав, уже немає на Землі і, як ми розуміємо, на планетах-колоніях також.

— Я пораджуся зі своєю покійною дружиною — відповів Ранситер.

— Посеред ночі? Мораторіуми зараз зачинені.

— Не у Швейцарії, — сказав Ранситер, вичавлюючи з себе посмішку, так немов його постаріле горло було геть закладене якоюсь огидною рідиною. — Добраніч.

Зв'язок обірвався.

Як власник мораторіуму «Любі браття», Герберт Шьонгайт фон Фогельзанг, звісно, завжди приходив на роботу раніше за своїх працівників. У цей час, коли прохолодна, лунка будівля лише починала прокидатися, схвильований, схожий на клерка, чоловік у затемнених окулярах, одягнений у куртку зі смугастого хутра й жовті гостроносі черевики, чекав біля стійки адміністратора, стиснувши у руці корінець квитанції. Безумовно, він прийшов привітати родичів зі святом. День Воскресіння — час загального вшанування напівживих — був уже на носі, й незабаром мала розпочатися передсвяткова лихоманка.

— Добридень, сер, — люб'язно посміхнувся Герберт. — Я подбаю про вас особисто.

— Йдеться про літню леді, — сказав відвідувач. — Близько вісімдесяти років, дуже маленька, тіло сильно зсохлося. Це моя бабуся.

— Я миттю, — Герберт попрямував до холодильних блоків, щоб знайти номер 3054039-В.

Відшукавши необхідний контейнер, він уважно проглянув прикріплений звіт про завантаження. У жінки лишалось п'ятнадцять днів напівжиття. «Небагато», — подумав він, автоматично під'єднуючи портативний протофазоновий підсилювач до прозорого пластмасового корпусу. Відтак він налаштував його на відповідну частоту та прислухався, намагаючись вловити прояви мозкової діяльності.

З динаміка долинув слабкий голос:

— ...а тоді Тіллі підвернула ногу. Ми вже боялися, що вона ніколи не одужає. А вона, дурненька, хотіла одразу ж ходити...

Задоволений, Герберт вимкнув підсилювач і доручив одному з працівників перемістити контейнер 3054039-В до переговорної зали, де клієнт матиме змогу поговорити зі старенькою.

— Ви ж її перевірили? — запитав відвідувач, відраховуючи необхідну суму посередів.

— Особисто, — відповів Герберт. — Функціонує просто чудово.

Він швидко активував кілька перемикачів і відійшов убік:

— Щасливого Дня Воскресіння, сер.

— Дякую, — клієнт сів перед контейнером, від замороженої оболонки якого піднімалася пара. Чоловік при- тис навушник до вуха й рішуче заговорив у мікрофон:

— Флоро, люба, ти мене чуєш? Здається, я тебе чую. Флоро?

«Коли я помру, — сказав собі Герберт Шьонгайт фон Фогельзанг, — то попрошу нащадків повертати мене до життя раз на сто років. Так я зможу спостерігати

за долею людства». Але така примха влетить їм у добру копійку, і він знав, чим це закінчиться. Рано чи пізно вони обуряться, витягнуть його тіло з криогенної камери і — не дай боже — поховають.

— Поховання — це варварство, — пробурмотів Герберт, — залишки нашої примітивної культури.

— Так, сер, — погодилася з ним секретарка, яка сиділа за друкарською машинкою.

У переговорній залі декілька клієнтів уже спілкувалися зі своїми напівживими родичами — у зачарованому прислуханні, на відстані одне від одного, кожен поряд зі своїм контейнером. То було погідне видовище — віряни, що регулярно приходили віддати шану рідним. Вони переказували вітання, ділилися новинами про зовнішній світ, розраджували сумовитих напівживих у ці короткі періоди мозкової діяльності. І всі платили Герберту Шьонгайту фон Фогельзангу. Керування мораторіумом було прибутковою справою.

— Схоже, мій батько дещо кволий, — промовив молодик, звертаючись до Герберта. — Маєте хвилинку, щоб його перевірити? Буду дуже вдячний.

— Звісно, — відповів Герберт, супроводжуючи клієнта до його покійного родича.

Звіт про завантаження показував, що чоловікові лишилося всього кілька днів. Це пояснювало ослаблення церебральної діяльності. І все ж... Герберт додав потужності на протофазоновому підсилювачі, й голос напівживого у навушнику став трохи гучнішим. «Це майже кінець», — подумав Герберт. Він помітив, що син не хотів бачити звіту про завантаження, і йому було насправді байдуже, що зв'язок із батьком врешті згасає.